

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання IX.

№ 73 (929).

СУБОТА

22 ЧЕРВНЯ

1968 року

Ціна 2 коп.

ПЛЕНУМ ОБКОМУ ПАРТІЇ

Вчора відбувся пленум обкому КП України.

Пленум розглянув питання:

1. Про керівництво Кіровоградського міського і Долинського райкомів КП України роботою комсомольських організацій по ідейному вихованню комсомольців і молоді;

2. Інформація про виконання рішень пленумів, бюро обкому КП України з питань організаційно-партійної роботи.

Докладний звіт про роботу пленуму буде опубліковано в наступному номері газети.

Агіткультбригада Устинівського районного Будинку культури вже не раз зустрічались оплесками в багатьох селах району. Особливо до вищого трепетання темпераментні танці і чарівні пісні.

На фото: учасники танцювального колективу Тамара Білаш, Андрій Коройд та Георгій Царенко.

Фото І. НАЗАРАТІЯ.

СТАТИ в шеренгу трьохтисячниць — така мета дошки колгоспу «По шляху Леніна» Голованівського району Ольги Піддубняк в ювілейному році. Їїні дівчина вже має на корову по 1510 кілограмів молока.

* * *

СІМСОТ годин відпрацювали студенти Кіровоградського педінституту на мебльовій фабриці. За нагромаджені кошти для інститутської комсомольської кімнати зроблені столи, стелі.

* * *

ТОВУ концертну програму підготували учні Диківської середньої школи Знам'янського району. Вони вийшли в поле до хліборобів. За літо школярі сподіваються побувати в усіх колгоспах Знам'янщини.

* * *

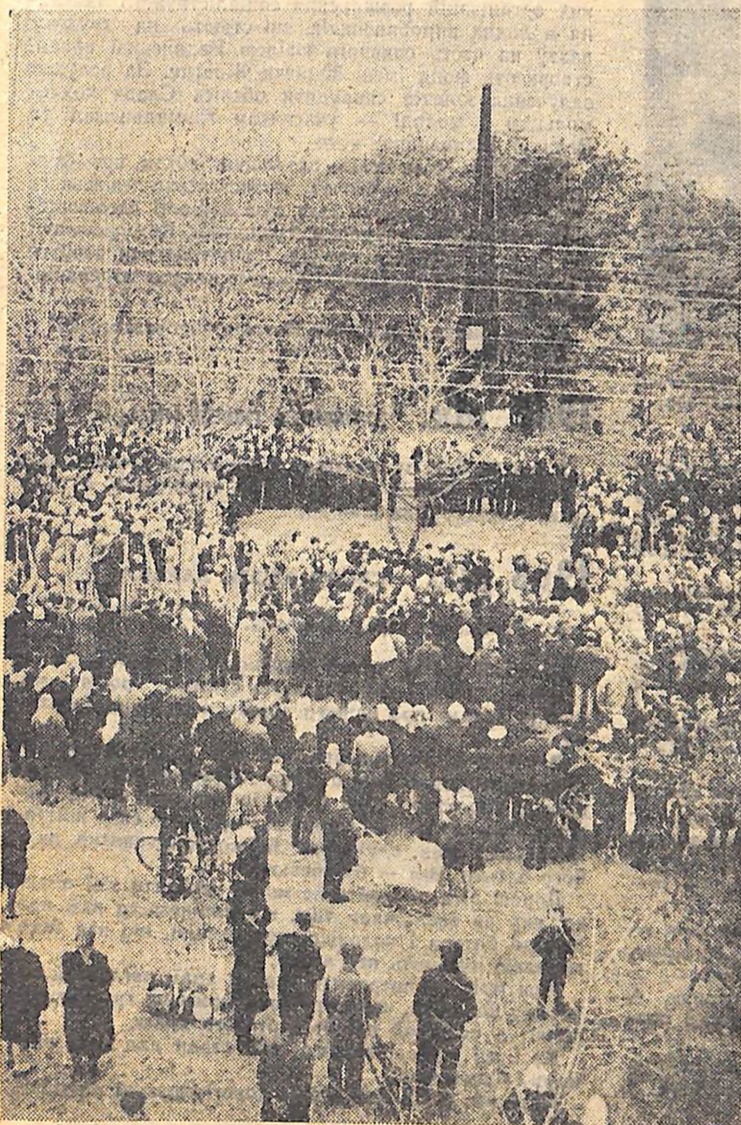
1600 КАЧОК здали на м'ясокомбінат молоді пташниці Сагайдацької птахофабрики Устинівського району. А

до комсомольських іменни Тамара Сапожнікова, Катерина Садовенко і їх друзі матимуть на своєму рахунку 650 тисяч підготованих качок.

* * *

ТРЕТІЙ раз спушили міжряддя кукурудзи і підживили рослини органічними добривами механізатори комсомольсько-молодіжної ланки Василя Басюка з колгоспу «Росія» Знам'янського району. Надія в хліборобів — зібрати на гектарі 50 центнерів зерна качанистої.

Обеліск Слави комсомольцям і молоді — учасникам громадянської та Великої Вітчизняної воєн.

Фото В. КОВПАКА.

ЩО ТАКЕ ВІЧНІСТЬ

1920 рік. в осередку — десять

У серпні 1920 року до Златополя прибула одна з частин Червоної Армії. Серед працівників політвідділу була молода жінка, яка говорила, що вона з Путилівського заводу. Вона багато розповідала нам про молодіжні організації в Москві, Петрограді та в інших містах. Згодом і в нас було створено ініціативну групу, до якої ввійшли друкарка, кандидат в члени партії Володимир Бойко, двоє військових і я. Підготували листівку-відозвучення до молоді, віддрукували в друкарні на голубому папері, схожому на той, в який загортали цукоррафінад. Потім відбулися організаційні

II

1930 рік. ми — сила

Ми, комсомолія 30-х років, активно допомагали партійній організації у проведенні культурної роботи на селі, у веденні антирелігійної пропаганди, в здійсненні колективізації і зміненні колгоспів.

О. ХЛОПЕНКО,

комсомолец 30-х років, інні генерал-лейтенант.

1941 рік. все — для фронту

Напередодні війни я був уже не в Но-

збори молоді, був створений перший комсомольський осередок. До нього вступило 10 чоловік. Обрала головою молоду друкарку, мене — секретарем. У купця Тростянецького конфіскували один будинок. Там у великих кімнатах і був наш клуб. Там збиралися вечорами, вивчали Статут і Програму, читали газети, брошури. Комсомольці вчили грамоти дітям і дорослим, організували ігри і навіть ялинку для дітей бідняків.

Ф. ТОМСЬКА.

1968 рік. тисяча, тисяча, тисяча

В районі 3600 членів ВЯКСМ. Це — учні, спеціалісти промисловості і сільського господарства, працівники культурно-освітніх і медичних закладів.

вомиргороді, а працював у Дніпропетровську. Коли почали бомбити заводи, ми спільно почали знімати обладнання, гантажити на платформи і відправляти на схід. Вслід їхали самі, щоб у стислі строки відродити свої молоти і дати країні необхідну продукцію для фронту.

Приїхали на Урал 25 серпня 1941 року. Цех — це лише стіни. Копали котлопани, розвантажували платформи, відразу ставили в дію ті верстати, які найбільше необхідні.

Працювати доводилося, не виходячи з цеху добу і більше. Девіз був один: «Все — для фронту, все — для перемоги».

М. ВИСОЧИН,

коваль, інні пенсіонер.

м. Первоуральськ.

(Закінчення на 2-й стор.).

ЩО ТАКЕ ВІЧНІСТЬ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

1968 рік. ПОТИСК РУКИ — ТРАДИЦІЯ

В нашій артілі імені Чапаєва близько 30 комсомольців. Всі завзяті і в танку, і в пісні, і в роботі. Я очолюю комсомольсько-молодіжну ланку з 18 чоловік. Взятися ми виростити по 50 центнерів кукурудзи на площі 45 гектарів і по 300 центнерів цукрових буряків. Звичайно, разом з механізаторами. Однофамільні Петро і Олександр Падурці посіяли на совість, обробили і піджирили вже. Жаль, що на перешкоді спека. Але й незважаючи на це, кукурудза і буряки добрі. Думаю, що слова дотримаємо.

О. БІЛАН,

ланкова комсомольсько-молодіжної ланки.
с. Кам'янка.

III

1942 рік. НА ФОТО — ОЛЕНА НЕХ

Бом... бом... бом...

Тоскно бемкає залізняка на подвір'ї громадського двору. Гонить на роботу. З двору виходять арсенівці, поволі йдуть на німецьку панщину. Але цього разу не мовчки, мов за покійником, а перекидаються жартами, позирають на стіни, де видніються білі аркуші.

— То читали?

— Прочитав. А спершу думав, що знову німецький наказ.

Безстрашно написано:

«Товариші, не слухайте окупантів, викривайте їхніх продажних прихвостнів! Не буде їм життя на нашій радянській землі! Ще прийде на них погибель, звільниться наша сторона від цієї нечисті! Не згоджуйтеся їхати на німецьку каторгу, не працюйте на ворога, бо цим ви продовжите війну і німецьке панування! Хай живе Радянська Батьківщина! Смерть німецьким окупантам!»

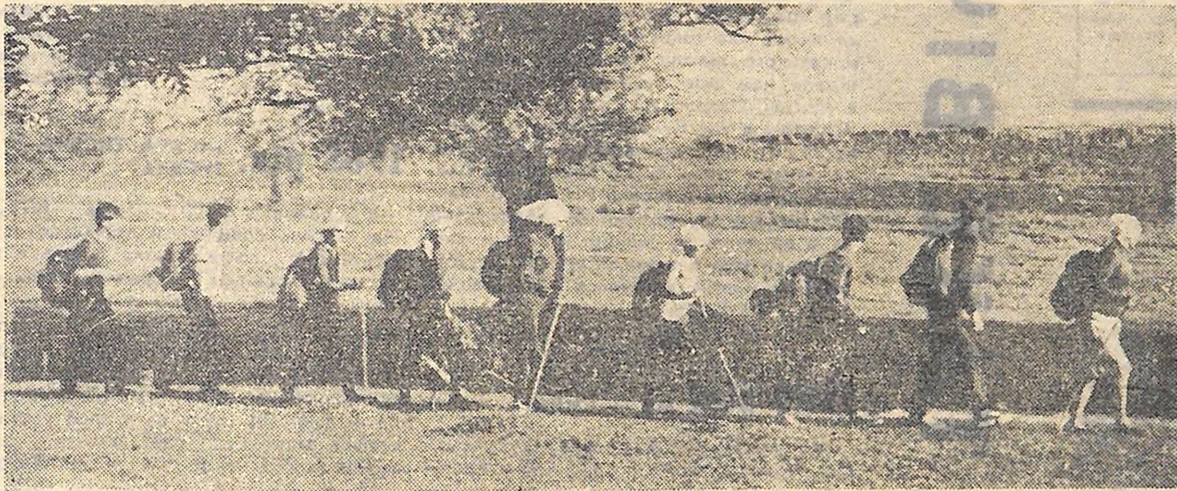
— Та й понаписували такими великими літерами, що просто з вулиці можна прочитати!

Гомоніли, смалили самосадам.

А за ними в гурті жінок та дівчат:

— Катерино, читала?

Ланкова комсомольсько-молодіжної ланки колгоспу імені Чапаєва Олександра БІЛАН.
Старшокласники Коробчинської середньої школи вийшли в похід по рідному краю. Фото П. МАЛЕЄВА.

— Може, й читала, а хіба що?

— Ми вчора з Миколою стоїмо біля тину під грушею. Коли це дивимось: ідуть двоє, підкралися до Микитино сараю, що над самою дорогою, прикололи афішу і дали. А я й кажу Миколі: «Давай скоріше весілля справимо, бо, мабуть, знову до Німеччини забиратимуть неодружених і солдаток». А він: «Німецькі накази вночі не чіпляють і до другого дня вони не висять...» Засміявся, а потім: «Скоро не так весілля буде, не така музика гратиме!»

— Ой, Меланю, не почув би хто...

...Десь в обідню пору сільський староста в управі дав волю рукам — бив по поліцейських пиках та дурнями взивав, як сам хотів, тикав до носа то одному, то другому листівкою. І знову бив...

Втомившись, сів на лаву і люто водив очима: «Що ж тепер буде від пана гебітскомісара? Куля чи шибениця? Чи тільки спише наганюкою спину за халатність на службі?»

Встав і підійшов до вікна. А що, коли змовчати про цю листівку? Не було, не чули, не бачили... і кінці в воду... Але сказав інше:

— От що, панове поліцаї. Це не наших хлопців робота, я думаю. Це якийсь шибеник з-за Вісі нам таке наков'яв. Як ви думаєте, панове?

«Панове» виструнчилися, зрозумівши, що гроза минає.

— Отож, то йдіть та вибирайте мені всі оті листівки і миттю сюди, в управу...

Староста дістав з шухляди листівку, ще раз перечитав і чиркнув сірником. Дивився на вогонь, доки не погас. Потім зібрав у жменю і виніс на подвір'я, розсипав по спориху.

ВІ МЕНЕ не лякайте гвинтівкою! І не бийте!

— А то хіба що?

— Багато вас тут таких найдеться, охочих бити...

— Чому ж на роботу не ходиш? Чому, питаю?

— Бо немає в що одягтися, і черевиків мені німці не дають, дало б їм так дихати...

— Доведеться на тебе комендантові писати. Тоді знайдеш, у чому ходити.

Бригадир задоволено засміявся.

— Спробуйте донести, то я вам тоді...

— І що ж ти мені за те?

Володя Коваль отямився, але було пізно. Прибіг додому, вийняв з дупла старої груші недописану листівку, загорнутий у ганчірку обріз, обер його, зарядив і пішов до бригадирової хати. Відступати було нікуди. Будь, що буде. Принаймні цієї гадюки в селі не стане. Рвонув двері і зупинився на порозі. Круг столу сиділи поліцаї і пиячили. Під образами допивав з гранчатої склянки бригадир.

— Я прийшов по розрахунок. За себе і за всіх. За твою продажність і зраду, за кривдження наших людей.

Гримнув постріл. Дзенькнула шибка. Загакавав собаку.

До вечора Володя вже був далеко за Новомиргородом. З торбинкою за плечима, з фальшивим аусвайсом у кишені, він крокував на схід.

...Про вбивство бригадира в Арсенівці дізнався шеф хмелівської поліції. А якась чорна душа принесла й листівку, що її було вивішено в день роковин Великого Жовтня. В село наїхали німці, поліція. Зібрали все село в школу, довго тримали, лякали, умовляли, але ніхто й словом не обмовився — не

1968 рік. для ПРОДОВЖЕННЯ ПОДВИГУ

В районі багато зроблено по вихованню підростаючого покоління справжніми патріотами своєї Батьківщини, самовідданими, сміливими. Стали традиційними зустрічі молоді з ветеранами борні і праці. Урочисті проводи юнаків до Армії і згадка про ті проводи — але! призвоників.

Під час учнівських канікул комсомольські організації теж багато роблять, щоб загартувати майбутніх воїнів і духовно, і фізично. З цією метою ось уже кілька років підряд в нашому районі працює військово-спортивний табір для підлітків.

В цьому році в таборі буде 200 юнаків. На відміну від попередніх років ми даватимемо їм не лише загальну військову підготовку, а й спеціальну. Зокрема, будуть взводи моряків, парашутистів, радіотелеграфістів. І як завжди, великого значення надаємо політнавчанню, фізичному, спортивному загартуванню, виявленню аматорів танцю, співу.

Вихованням допризовників райком комсомолу займається разом з райвійськкоматом. І в таборі, хоч ще тільки йдуть приготування до прийому підлітків, райвійськкома Миколу Вікторовича Мещана можна також часто зустріти, як і першого секретаря райкому комсомолу Анатолія Кондратенка.

Б. ЗАЙЦЕВ,

вчитель, капітан запасу, начальник військово-спортивного табору.

IV

1966 рік. ВІРНІСТЬ

Вважати першочерговим завданням комсомольських організацій розширення соціалістичного змагання молодих виробничників, які стають на трудову вахту на честь славного ювілею Радянської влади, створюють фонд імені 50-річчя Жовтня. За рахунок залучених коштів спорудити обеліск Слави комсомольцям і молоді — учасникам громадянської та Великої Вітчизняної воєн.

Комітетам комсомолу активніше дбати про формування у юнаків і дівчат марксистсько-ленінського світогляду, виховувати їх у дусі вірності революційним, бойовим і трудовим традиціям Комуністичної партії і радянського народу, прищеплювати почуття радянського патріотизму і пролетарського інтернаціоналізму.

(З постанови V пленуму Новомиргородського РК ЛКСМУ).

1967 рік. ЗУПИНИСЬ ПЕРЕД НИМ...

І хто не йде, зупиниться, вшанує пам'ять відомих і невідомих борців за владу Рад мовчанням, а то й квіти покладе біля підніжжя.

1968 рік. СЛОВО ВДОВИ ЛАРЦУЛІАНИ

«с. Кам'янка, середня школа.

Шановні члени загону червоних слідопитів!

Велике спасибі вам, що через стільки років ми змогли взнати про нашого дорогого чоловіка і батька.

В 1941 році Шалва пішов на війну, залишивши мене з двома синами Бондо. Прошачуючись, Шалва просив виростити сина і писати все про нього. Пам'ять про чоловіка я пронесла через все своє життя. Виростила сина, одружила. Бондо працює вогонь, як і його батько. Він — будівельник.

Дорогі діти, я навіть не можу передати тієї подяки, яку ви заслужили тим, що повідомили нам про нашого батька і чоловіка, повідомили, що над його могилою височить пам'ятник.

Моя мрія — потрапити у ваші краї, поглянути на могилу чоловіка, привезти йому пригорош грузинської землі — останній привіт з рідного краю.

Ви і всі жителі вашого села стали для мене рідними і близькими.

Низький уклін вам всім, дорогі червоні слідопити!

Вдова Ольга Ларцуліані, син Бондо, брат Валіко.

с. Лацорія

Цагерського району.

І БОЙКО,
краснавець.

